

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 13298

A BARN-EPL

I Vtoraya

•

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

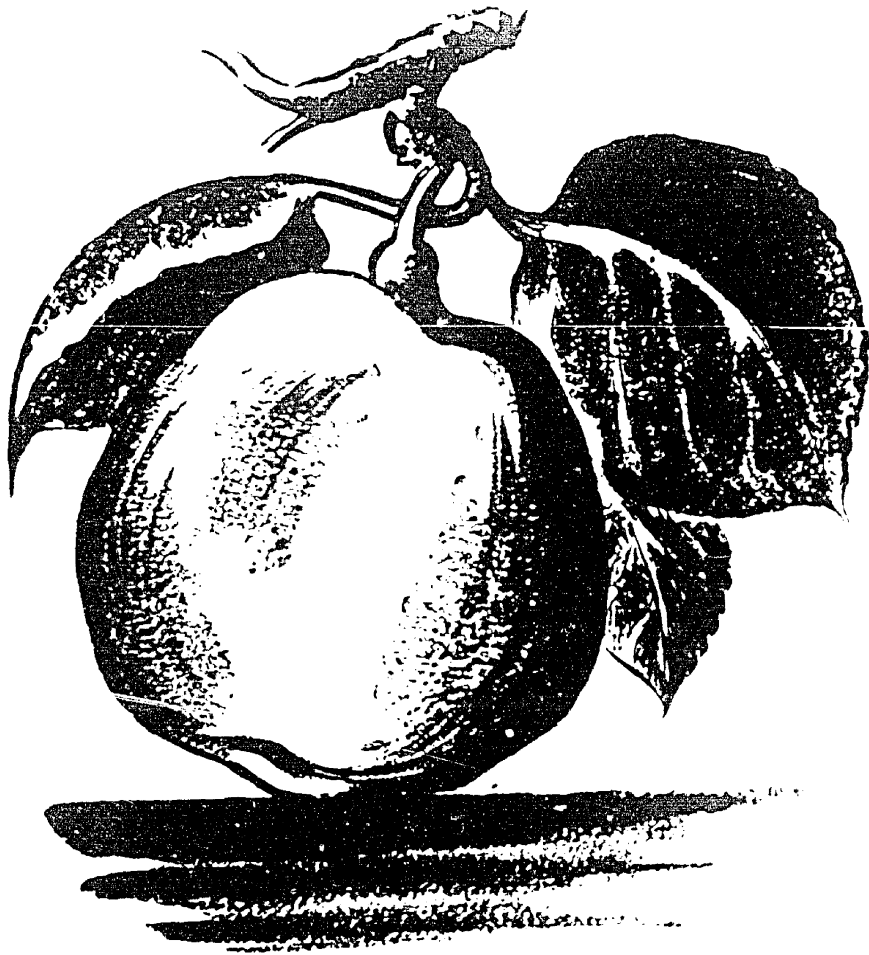
The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x101, or by email at cmadsen@bikher.org.

י. ווטאריא

א. בארניעפל

אוקרמולוכענאצמינדפארלאג

13/6097

13/6097

א.י. ווטאַראַיא

א באַר-נ-ע פּל

מעלכע-פּאַרלאַג פאַר די נאַציאָנאַלע מינדערהייטן אין אוסטריא
קיעוו 1935 כאַרקאָוו

פאראנטו. רעד. — ל. מי שקקח ס ק.י.
טעכנ. רעדאקטער — מ. זארעצק.י.
קאָרעקטער — א.י. שטולמאן. פאטיר
72X110—1/32—50 קג. 2 דרוק-בויגן.
אינ פאפיר-בויגן 80.000 צייכנס. טיראוש
2000 עקו. סארלאג — E-17. אָפּגעגעבן
אינ זאצ — 1/1, 1935, אויבטערגעשריבן
צום דרוק 5/VII — 1935. 9-טע רעפּוּב-
ליק. פּאָליגראַט. סאבריק אוּפּקֶיט. קיעו, רויטער פלאצ 2a. גאַשטעלונג 7. באטולמ.
טונ הויפטליט גומ. (2231(900).

וואסקע אונ מישהע זיינען געזעסן אפדערנאכט, נאָכ דער וועטשערע,
אפן בערגל און האָבן גערעדט.

— וואסקע, וועלן מיר גיין דעם גאָרטן אָנקוקן ?

— וואָדען ? אָט באלד לויפן מיר...

— וואָסי ?

— מ'וועט אונדז אָנלייגן אין קאָד-

נער, אָט וואָס !

— ווער ?

— מיטשורינ ! אָט ווער !

— ער איז דען א בייזער ?

— נו, וואָס-זשע דען ?

— מיר וועלן שטילערהייט, קיינער

וועט אפילע ניט זען.

— און אז ער וועט דערזען ? וועט

ער דיר אריינצימפלען, אז דו וועסט זיך

מעכניע זיין.

— ער וועט ניט דערזען. מיר וועלן

גאנצפרי זיך לאָזן אין וועג אריין.

די זון וועט נאָך ניט אופגיין, און מיר

וועלן שוין זיין פונ יענער זייט פאָרטקע.

וואָסי, ער איז דען אזא גרויסער, דער

גאָרטן ? מיר וועלן אימ איבערלויפן אין

איינ אָטעם. דערפאר וועלן מיר זיך שוין

דאָרט אָנקוקן ! ווינשל איז דאָרט דאָ —

אָן אן עק. און קלובניקע — אזא געזונ-

טע ! יעדע איינע אים א גאנצן טעלער

די גרייס.

מישקע האָט א קוק געטאָג מיט
אומצוטרוי.]

— וואָס הייסט? ... אזויווי; א קירבעס?
— גרעסער. אָט אזא! וועסט ניט
ארוםכאפּן...

— דרייסט א קאָפּ...

— אָט וועסטו זען.

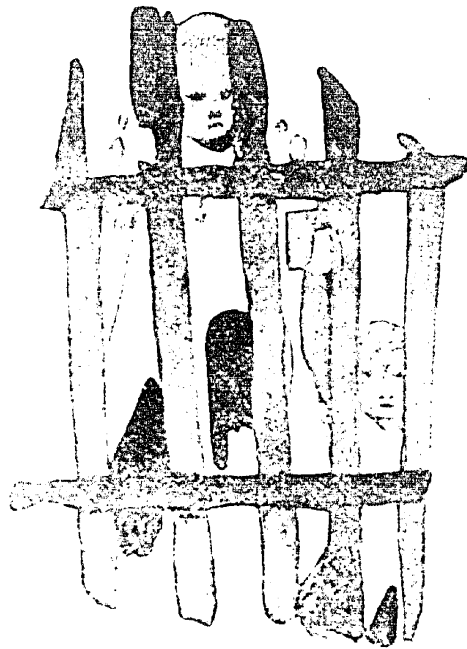
— נו, גוט. דו שטיי נאָר אופּ וואָס
פריער, ווי ס'וועט נאָר א קאפעלע
דיכטיק ווערן, — אונ היידא.

— נו, איך וועל שוין ניט פאר-
שלאָפּן; איך וועל דיר אין פענצטער
אָנקלאפּן.

— ניין, אין פענצטער דארפ מען

ניט, די מאמע קאָן נאָך דערהערן. גיב שטילינקערהייט א קלאפ מיט
דער קליאמקע.

— נו, גוט! זע'זשע, פארשלאָפ ניט.

גאנצפרי, ווען די זון האָט באגילדט די שפיצן פון די ביימער, און
דאָס גראָז איז נאָך געווען גרוי פון טוי, האָפּן צוויי יינגלשע קעפּ זיך צו
געטוליעט צום פלויט פון מיטשוריינס גאָרטן.

— וואסקע, וואָס טוט ער דאָס? — האָט מישקע שטיל א פרעג געטאָג.

— כ'פארשטיי ניט, ער רופט עמעצן, צי וואָס...

פון יענער זיט פלויט, אפּ א לאַנקע, איז געשטאנען אן אלטער אין א
ברייטראנדיקער שריאפע און האָט צונויפגערופּן שפערלעך:

— טשייטשייטשיי... טשייטשייטשיי...

מיט א פריידעכע געשריי איז אָנגעפלוויגן א טשאטע גרויע פייגעלעך.
די שפערלעך האָפּן זיך געזעצט דעם אלטן אפּ דער שליאפע און אפּ די
אקסלען, זינען אראָפּגעפלוויגן, זיך געדרייט ארום און האָפּן זיך
געטטארעט ארויסרייסן פון זינע הענט דאָס ברויט, וואָס ער האָט צע-
וואָרפּן איבערן שטעגעלע.

— איקיש, איר, קונדייסימ! ס'ארא שטיפערס! נאט, עסט, — האָט גע-

רעדט דער אלטער, ווארפנדיק די געצטע ברעקלעך!

— וואסקע, ס'איז דאָך געלערנטע שפּערלעך, — האָט מישקע זיך ניט
איינגעהאלטן און א געשריי געטאָן.

דער אלטער האָט אופגעהויבן דעם קאָפּ, ער האָט פּאַרושמורעט די
אויגן, א קוק געטאָן אפּן פּלויט און מיט פּרייטע שפּאַן זיך א לאַז געטאָן
צו די יינגלעך. מישקע איז אָפּגעשפּרונגען פּונעם פּלויט אינ אַיילעניש
זיך אָפּגעקלאַפּט דעם פּוס אינ א שטייג, און, הינקענדיק, זיך געלאָזט לויפּן
איבערן וועג. וואסקע האָט אויך געוואָלט אראָפּשפּרינגען, נאָר אינ דער-
זעלבער מינוט האָט ער דערפּילט, אז עמעצער האָט אימ שטאַרק אָנגע-
כאַפּט פּאַרן העמדל: וואסקע האָט אָנגעהויבן שרײַען, זיך א רײס געטאָן, —
א שטאַרק האנט האָט ניט געלאָזן.

„כ׳ביי פּאַרפּאַלן, — האָט א טראַכט געטאָן וואסקע, — ער וועט דער-
האַרגענען.“ פּונ שרעק האָט בא אימ אָנגעהויבן קלאַפּן דאָס האַרץ, די
אויגן האָט ער פּאַרושמורעט.

פּלוצלינג האָט זיך ערגעצאַונטן דערהערט א געלעכטער. וואסקע
האָט אן עפּן געטאָן די ווײַס. אונטן באַם פּלויט האָט געלאַכט דער אל-
טער אינ דער ברייטראַנדיקער שליאַפּע. וואסקע איז גרינגער געוואָרן
אפּן האַרצן. ער האָט זיך נאָכאַמאָל א רײס געטאָן און האָט פּאַרשטאַנען,
אז קיינער האלט אימ ניט, אז דאָס האָט ער זיך פּאַרטשעפּעט פּאַרן פּלויט
מיטן רימענדל פּונעם העמדל. דאָן האָט וואסקע מיט איינ באוועגונג
צעשפּיליעט דאָס רימענדל. ס׳האָט זיך גלייך דערהערט דאָס טרישטשען
פּונ דעם צעריסענעם העמדל, און וואסקע איז נאָכאַמאָל געבליבן הענגען
אפּן פּלויט.

— שטיי, שטיי, נאַרעלע! עך, ס׳אַרא
ניט קיינ אקוראַטער דו ביסט, ברודער.
שטעל אהערצו א פּוס, נו... אָט אהערצו, אָט...
א שטימ א נידעריקע, א הילכיקע, ווי א
טרובע וואָלט געהודעט, און נישקאַשע, ניט
קיינ בייזע.

וואסקע איז דרייסטער געוואָרן. זיינע
ביידע פּיס זיינען איצט שטייפּ געשטאַנען
אפּן קווער-באַלקן.

— נו, אָט נעם אראָפּ דאָס העמדל
פּונעם האַטשעק. און איצט שפּרינג!

וואסקע האָט א שפּרונג געטאָן אפּ דער

ערד. גלייך איז אראָפּגעפאלן אויך דאָס
רימענדל אפּ יענער זייט, איז גאָרטן
אריין, צו דעם אלטנס פּיס.
דער אלטער האָט זיך אָנגעפויגט אונ
אופּגעהויבן.

— איצט גיי אָן א רימענדל.
— גיב אָפּ, זיידעניו. כּוועל מער ניט.
— וואָס־זשע קריכסטו ארום איבער
די פּלויטן?

— כּ'האַב נאָר אזוי... דאָס האָב איך
מיט מישקען געוואָלט א קוק טון אפּ די
ווינשל אונ אפּ דער קלובניקע...

— אכ, ס'ארא פלינקע איר זיינט. ווי
זשע איז ער, דיין כאווער, אנטלאָפּן?

— ער איז דאָ ערגעץ. ער וועט אדיין
ניט אנטלויפּן. אונדז גלוסט זיך זייער
שטארק א קוק טון. בא אונדז איג קאָל-
וירט איז אויך פאראן א גאָרטן, נאָר א
שלעכטער.

— נו, וואָס זאָל מען טון מיט אייך,
מע מוז אייך אריינלאָזן. נא, האלט נאָר דיין
רימענדל. ווי־זשע איז ער, דער אנטלאָפּע-
נער? גייט צום טויער. דאָרט וועט מען
אייך אריינלאָזן. איך וועל זאָגן.

— אָט א דאנק, זיידעניו. אוק, דו! איך
וועל פאלד... נאָך מישקען...

וואסקע האָט זיך פּייל פון פויגן געלאָזן לויפּן, איבערן שטעגעדע.
די רויטע פאטלעס, די אויגן, די זונ־שפרענקעלעך אפּן פּאָנעם האָפּן
געשיינט פון פרייד. ס'האָט געפּינקלט דורך דעם ריט ז'ער הוילער רוקן.
— מישקע־ע־ע! ע־היי! מישקע!

איז גאָרטן האָבן די קינדער מיט פארווונדערונג זיך אָפּגעשטעלט
פאר יעדן פּוים. דער אלטער איז דער פרייטראנדיקער שליאפע האָט ניט
באוויזן צו ענטפערן אפּ זייערע פראגעס.

— און בא אונדז זײנען די עפלביימער ניט אזוי פארפלאנצט, בא אונדז איז איין רײען, און מיר גראָפֿן ארום יעדן עפלבוים, און דאָ באַ דיר איז פֿונקט ווי א וואלד, און אלע צוזאמען, — האָט געזאָגט וואַסקע. — און די ערד פֿארוואָס איז ניט צעגראָפֿן? — האָט געפרעגט מיט-קע. — מיר צעגראָפֿן די ערד אונטער יעדן עפלבוים, קעדיי סײַזאַל אימ זײַן גרינגער צו וואַקסן.

מיטשורין האָט מיט צוגעזשמורעטע אויגן א קוק געטאָן אפֿן יינגעלע און, שמײכלענדיק איז די וואַנצעס, געזאָגט:

— אָט דאָס האָסטו, פרודער, איז סאמע פינטעלע געטראַפֿן. פֿון דעם זועלן מיר טאקע אָנהייבן. איר איז אײער גאַרטן צעגראָפֿט די ערד צו-ליב וואָס?

קעדיי דעם בוים זאָל זײַן גרינגער צו וואַקסן. קעדיי ער זאָל וואָס ווינציקער מי פֿאטערן, קעדיי צו פֿארגרינגערן אימ די ארבעט. און ער, דער בוים, איז פֿונקט ווי א מענטש: זאָרגסט וועגן אימ, איז ער שוין צו-פֿרידן, און אליין געווינט ער זיך אָפֿ צוביסלעך פֿון שווערער ארבעט. אפֿ ווינטער קוטעט מען אימ אײַן, זומער פֿאגיסט מען אימ, און מע זאָרגט זיך פֿאר אימ. וואָס־זשע דארפֿ ער נאָך? הערט ער טאקע אופֿ אליין וועגן זיך צו זאָרגן. אָט האָט איר געזען, וויאזוי איך האָב גאנצפֿרי גע-האָדעוועט די שפּערלעך. אָט אזוי האָט זיך א גאנצע טשאטע צוגעווינט פֿוסטעפֿאסעווען. מעסט זיך אָן מיט אומזיסטן שפּײַז און מײַדרימלט אפֿ די בײַמער. באַ זײ אונטער דער נאָז שנאָרען ארום אי פֿליגן, אי ווערעם, און זײ פֿוילן זיך אפֿידע דעם שנאָבל אופֿעפֿענען. דערפֿאר ווײַל זײ זײנען זאט, אזא שפּערל איז אפֿידע קײַן גראָשן ניט ווערט: האָדעווע עס ניט אָן, וועט עס אויסצײען די פֿיסלעך. נו, און מיט אַ-בוים איז אויך אזוי. פֿאר-נעמסטו זיך מיט אימ, ווערט ער צעפֿעסטעט. און איך וועל אימ צווינגען, ער זאָל דאפֿקע אליין קריגן דאָס נײַטיקע אויסקומעניש, דאן ווארט ער שוין פֿון ערגעץ ניט אפֿ קײַן הילף, ער ווערט שטאנדהאפֿטיק, פֿאראקשנט און געווינט זיך צו צום קאמפֿ. אויב סײַזאַל קאלט, וועט ער איבערטראָגן, אויב א פֿארטריקעניש, וועט ער אויסהאלטן. און די זאפֿטן, וואָס זײַנען אימ נײַטיק צום לעבן, וועט ער אליין געפֿינען. אזוי וועט אויסוואַקסן פֿונעם בוים א קעמפֿער, וואָס איז גרײט צו יעדער שווערן לעבן. פֿארשטייט זיך, אז ניט אלע בײַמער האלטן אויס אזא מי, אסאך שוואכע קומען אום. אפֿ זײער אָרט זײנען אנדערע גרײט. וואָס, באַ אײַך איז דאָרפֿ זײט מען רעטשקע, צי בײַן? — האָט מיטשורין געפרעגט באַ די יינגלעך.

די יינגלעך האָבן פארווונדערט זיך איבערגעקוקט: וואָס האָט ער פלוצלינג זיך דערמאנט פון רעטשקע?

— מיזייט — נאָר ווינציק.

— פארוואָס־זשע איז דאָס אזוי?

— זי ווערט אינגאנצן פארפאלן.

— פארוואָס־זשע ווערט זי פארפאלן?

— ווער ווייסט זי, זי וואקסט ניט

— פארוואָס־זשע האָט זי אויף-

געהערט וואקסן?

— נו, דערפאר וואָס ... וואסקע

האָט זיך אָפגעשטעלט, — ס'איז קעל-

טער געוואָרן.

— אָט דאָס איז עס טאקע, קעלטער

געוואָרן. ס'פייט זיך, הייסט עס, דער

קלימאט? ריכטיק. אונד פונדעסטוועגן

דארפ מען ניט אופהערן זייען קיינ

רעטשקע. זאָל אפידע נאָר הונדערט

זאנגען פלייבן אפן פעלד, איז דאָס אויך

גוט. אָט־אָ די זאנגען וועלן טאקע זיין

די רעכטע קעמפער. פון זיי וועלן זיך

טאקע פאקומען די סאמע שטאנדאפ-

טיקע זוימען, אויב מ'וועט זיי פאר-

זייען. אופקלייבן זיי אונד פארזייען -

וועט אומבאדינגט זיין א גערעטעניש.

— עכ, וויינטרויבן וויפל, — האָט

א געשריי געטאָן וואסקע.

— ווו, ווו? — האָט זיך א כאפ-

געטאָן מישקע אונד איז פלוצלינג מיט-

אמאָל פארשטאָרפן געוואָרן פון פאר-

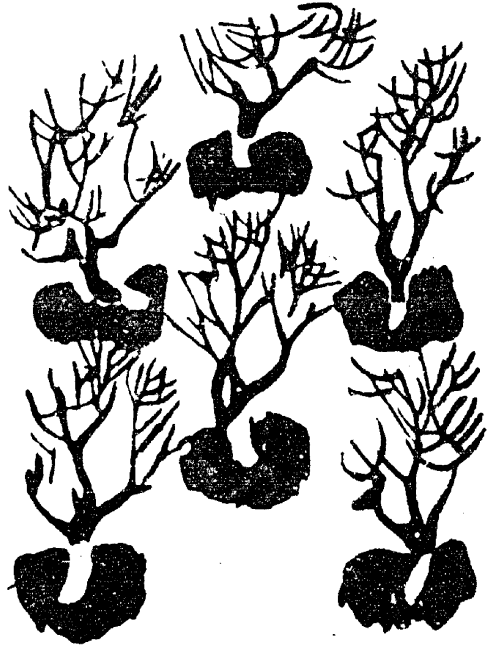
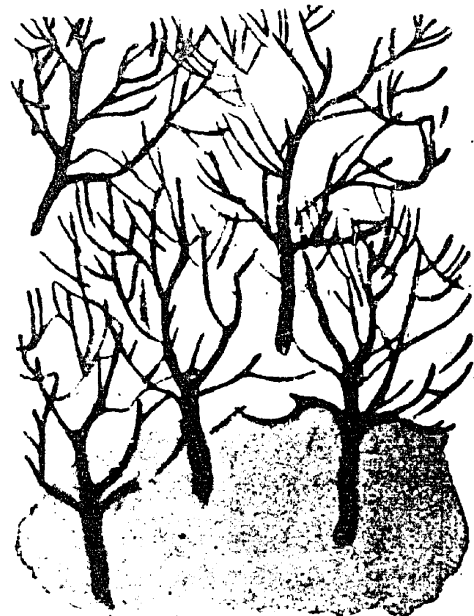
וונדערונג: ניט ווייט פון דעם אָרט,

ווו זיי זיינען געשטאנען, האָבן זיך

געקרימזלט איבער א דראָט אינ שיינע

גראָדע רייען גרינע פליטשן מיט

שווערע הענגלעך וויינטרויבן.

— אָט דאָס איז יאָ-אָ! — האָט אויסגעצויגן מישקע און ניט אָפּגעריסן
 קיין אויג פון די גרויסע יאגעדעס.
 מיטשורין האָט ארויסגענומען פון קעשענע א שניצ-מעסערל און האָט
 אָפּגעשניטן א פּאָר שווערע וויינטרויבן.
 — נאט, פארזוכט, גערטנער.
 די יינגלעך האָבן אייליק אויסגעצויגן די הענט.
 — נו, וואָס? גוט?
 — זעלטן, — האָט געענטפערט וואסקע, אראָפּשלינגענדיק די, ווי צו-
 קער זיסע, יאגעדעס.
 מישקע האָט עפעס א מורמל געטאָן און צוגעזשמורעט פון פארגעניגן
 די אויגן. זיין מויל איז געווען פול מיט שמעקנדיקן וויינטרויב-זאפט.
 — כּיזע, אז ס'זיינען אייך געפעלן געוואָרן די וויינטרויבן. איך וועט
 מוזן, ווייזט אויס, פארפלאנצן אזוינע אין אייער קאָלוירט, — האָט זיך צע-
 לאכט מיטשורין.
 — ניין, — האָט א מאכ געטאָן מיטן קאָפּ וואסקע. — בא אונדז וועט ניט
 אויסוואקסן.
 — פארוואָס?
 — מיר קענען ניט. בא אונדז וועט פארפאלן ווערן.
 — טאָ לערן זיך אויס.
 — ניין, ס'וועט זיך ניט פאקומען. אונדז האָט פאראיאָרן דער לערער
 געפראכט פון קרימ א קארשנ-בוימ. פון אָנהייב האָט ער זיך דאפקע צו-
 גענומען, און צו ווינטער-צו איז ער פארפוילט געוואָרן.
 — נאָך האָט מען בא אונדז געשטשעפעט א קרימער עפלבוים, האָט
 זיך אויך גאַרנישט ניט פאקומען, ער האָט זיך ניט צוגענומען.
 — און דו ווייסט, פארוואָס ער האָט זיך ניט צוגענומען?
 — נו, יא, איך ווייס. ווייל דער באָדן איז ניט קיין פאסיקער.
 — ריכטיק. און וויפל געוויקסן דער לערער זאָל אייך ניט ברענגען
 פון דאָרעם, וועלן זיי אלע פארפוילט ווערן, און אויב ס'וועט אפילע אויס-
 לעפן וועלכער סיניט איז בוימ, איז אפ קיין פרוכטן פון אימ זאָלט איר
 זיך ניט ריכטן, ס'וועט נאָר זיין אומזיסט די ארבעט.
 — און פארוואָס איז בא אייך אָט? — האָט געפרעגט מישקע. — ווייני-
 טרויבן אָט אזעלכע?
 — ווארט, איך וויינגאָרטנוועט איר נאָך ניט אזעלכע זען. בא מיר איז דאָ
 אלץ פאראן — אי וויינטרויבן, אי עפל, אי באָרן, קומט נאָר אהער, גייט נאָך מיר.

נאָכגייענדיק נאָכ מיטשורינען, האָפּן די יינגלעך אויסגעמיטן אַ
סטעזשקעלע און פארווונדערט זיך אָפּגעשטעלט פאר אַ געוויקס, וואָס זיי
האָפּן נאָך קיינמאָל אינעם לעבן ניט געזען. בלייב־גרינע שאַרפּלעטערדיקע
צווייגן זיינען געווען באַדעקט מיט געבלעכע פרוכטן, ענלעך אפּ אַג־
רעסן, וואָס האָפּן געגלאַנצט אפּ דער זון.

— וואָס איז דאָס? — האָט אַ געשריי געטאָן וואַסקע.

— און מיַעסט זיי? — האָט זיך ארויסגעריסן באַ מיַשקען.

— אנו, פארווכט.

די יינגלעך האָפּן זיך פלינק אַ וואָרפּ געטאָן צו די יאָגעדעס.

— ס'איז אַגרעסן, — האָט ניט זיכער געזאָגט מיַשקע.

— שוין דאָפּקע וויַמפּערלעך, — האָט אימ איבערגעשלאָגן וואַסקע.
מיַשקע האָט זיך צעלאַכט.

— די רעכטע וויַמפּערלעך! האָסט געטראָפּן! האָסט מיַנאַסטאַמ

קיינמאָל קיינ וויַמפּערלעך ניט געזען.

— ס'איז ניט דאָס, ניט יענצ, קינדער. הוקט זיך גוט צו. ס'איז אַ זעל־

טענער געוויקס. דאָס איז אַקטינידיע.

די קינדער האָפּן נייַגעריק באַטראַכט די דינע בייַטשן, וואָס האָפּן זיך

געשאַקלט.

— אַקטינידיע איז אַן אויסלענדיש געוויקס, פון מאַנדזשוריע. נאָר

זאָ באַ מיר איז זי פון אַן אַנדער מיַן, ווי באַ זיך אינעם פּאַטערלאַנד, וויַל

באַ מיר איז אַ ריינער מיַן אַקטינידיע. דאָ איז פאַראַן אייַן אינטערעסאַנט־

טער פּאַקוס, כּוועל אייַך וועגן אימ דערציילן. און איצט קומט, וועלן מיר

אַ קוק טוג אפּ די בייַמער.

מיַשקע האָט זיך פאַרהאַלטן באַ דער אַקטינידיע, און וואַסקע איז אפּ

קייַן טראָט ניט אָפּגעשטאַנען פון מיַטשורינען. זייַ זייַנען געגאַנגען אייַ

פער אַ פעסט אייַנגעטראַמבעוועטן סטעזשקעלע, אינעם בייַדע זייַטן פון דער

סטעזשקע האָפּן געדיכט, ווי אינעם וואַלד, זיך צעוואַקסן בייַמער. מיַטשורינע

איז צוגעגאַנגען צו אייַן פּוים, באַ וועלכען די קרוין איז געווען באַזונדערס

געדיכט און צעצווייַגט.

גרויסע גרינע עפּל האָפּן באַשאַטן דעם פּוים פּונויבן ביז אַראָפּ.

— אנו, זאָג, וואָס איז דאָס? — האָט געפרעגט מיַטשורינע.

— עפל! — האָפּן אויסגעשריגן די קינדער בייַדע מיַטאַמאָל.

— זייַ זייַנען נאָך ניט אינגאַנצן צייַטיק, — האָט געזאָגט מיַטשורינע,

אַראָפּגעמענדיק צוויי.

די יינגלעכס ציינ האָפּנ זיכ גלייכ איינגעפּיסט אינ דעם פּרוכט, אונ
 זייערע אויגן האָפּנ זיכ פּרייט צעעפּנט פּונ פּארווונדערונג.
 — ס'איז דען אַן עפּל? — האָט אויסגעשריגן וואסקע. — ס'איז א פּאַר.
 — א פּאַר! — האָט באשטעטיקט מישקע. — אינגאנצן א צייטיקע.
 — איכ זאָג דען, אַז ס'איז עפּל? דאָס האָט איר אליינ געזאָגט. נו,
 אונ לויט די פּלעטער האָט איר ניט דערקענט, אַז ס'איז א פּאַרנ-בוימ?
 גערטנער איר! אונ א טאָעס האָט איר געהאַט ביידע דערפּאַר, ווייל דאָ
 איז נאָכאַמאָל פּאַראַן א קונצ. דאָס איז ניט קיינ ריינער מינ בוימ, נאָר
 ס'איז א געמיש, מירופּט עס מיט א שווערן נאָמען: היפּריד. נו, איצט
 לאָמיר זיכ דערוויסן, וואָס איז דאָס פּאַר א זאַכ אַזאַ — היפּריד. אָט איז
 דער בוימ געוואָרן שטאַרקער, פּאַרהאַרטעוועטער אונ קאָן אריבערטראָגן
 די טאַמע שווערסטע באדינגונגען, נאָר דאָס איז ווינציק. מ'האָט זיכ גע-
 דאַרפּט דערשלאָגן, אַז דער בוימ זאָל פּרענגען זייער גוטע, געשמאַקע
 פּרוכטן. פּרוכטן קאָן ער פּרענגען. נאָר אָט, צי קאָן מען ניט מאכנ אזוי,
 מיזאָל פּאַרבעסערן די פּרוכטן? ס'האָט זיכ ארויסגעוויזן, אַז מע קאָן, אונ
 ניט נאָר פּאַרבעסערן, נאָר אפּילע שאפּן גאָר נייע פּרוכטן. אָט דאָ הייבּט
 זיכ אָן דאָס סאַמע אינטערעסאַנטע. מ'האָט נאָר געדאַרפּט דורכמאַכנ
 קינסטלעכע באשטויפּונג. אָט איז דעם באשטייט טאַקע דער גאַנצער קונצ.
 נאָר פּריער זאָגט, צי ווייסט איר, וו? אזוי איז געבויט א פּלומ?
 — אוהו, — האָט, אייליק אראָפּשלינגענדיק די פּאַר, א מאכ געטאָן מיטן
 קאָפּ וואסקע.

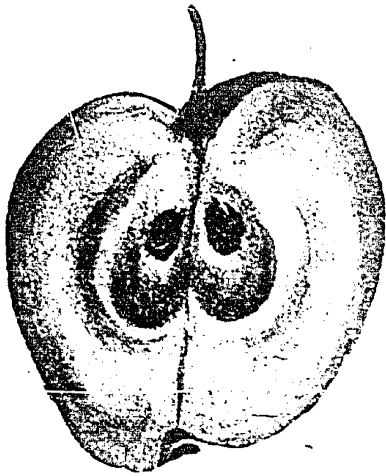
— דאָס האָפּנ מיר ניט לאנג געלערנט, —
 האָט זיכ אָנגערופן מישקע, וואָס האָט זיכ שוין
 איינגעפּאַרעט מיט דער פּאַר.
 — נו, וואָס זשע ווייסט איר?
 — אינ א פּלומ זינען פּאַראַן א פּעסטל,
 א פּעסטל-פּיסקל אונ א שטויפל.
 — ווען דאָס שטויפל ווערט רייפּ, — האָט
 אונטערגעכאַפּט וואסקע, — זעצט עס זיכ אפּן
 פּעסטל-פּיסקל.
 — אָט באלד טאַקע וועט זיכ עס אליינ זעצן!
 — ניט אליינ, נאָר ס'טראָגט דאָס אריבער
 דער ווינט, אָדער אינועקטן, — האָט פּאַריכט
 מישקע.

נו, איר זײַנט וווּילע יונגען — איר ווייסט. דאָס איז נאטירלעכע באַ-
שטויבונג פֿון אַ פֿלום, אונ דעריבער איז דאָס באַקומען זיך פֿונעם פֿרוכט
אויך נאטירלעך. נאָר מ'קאָן באַשטויבן אַ פֿלום קינסטלעך אויך, מיט דעם
מענטשנס הענט, אונ דאן וועט עס זיך שוין אָנרופֿן ניט באַשטויבונג,
נאָר קינסטלעכע קרייצונג. אָט מיט דערזעלבער קרייצונג שאַפֿ איך נײַע
סאָרטן. אָט ערשט האָט איר פֿארזוכט באַרן, אונ לויטן אויסזען זײַנען זײַ
ענלעך אַפֿ עפֿל — קײלעכדיקע, אונ דער קאָליר איז אויך ווי באַ עפֿל. דאָס
איז דערפֿאר, ווײַל די באַר האָט מען איבערגעקרייצט מיט אַ גוטן סאָרט
פֿון אַ עפֿלבוים.

אָט האָסטו דערצײלט, אז דער קרימער עפֿלבוים האָט זיך באַ אײַך ניט
צוגענומען, — נו, ווײַ אזוי זאָל ער זיך צונעמען, אז ער איז צוגעוווינט צו
וואַרעמקײט אונ צו אַן אנדערן באַדן? סײַ אזוי קלאָר, אז אזא עפֿלבוים וועט
אומקומען פֿון אונדזערע קעלטן. מ'דאַרף ניט איבערפֿלאַנצן צו אונדז
אזא מיין עפֿלבוים, נאָר זען זיך דערשלאָגן צו פֿאַרבעסערן אונדזער סאָרט
עפֿלבוים. דערצו העלפט מיט נאָר די קרייצונג. אָט איך דעם איז טאַקע
דער גאַנצער קונצ. אָט לאָמיר זען, ווײַ אזוי האָב איך דאָס געמאַכט. איך
האָב גענומען דאָס שטויבעלע פֿונעם קרימער עפֿלבוים אונ באַשטויבט
דערמיט אונדזער קיטיקע.

— אונ ווײַ אזוי האָט איר זיך באַשטויבט? גלײַך מיט די הענט?
— ווײַ אזוי? זײַער פֿאַשעט. כײַ האָב פֿריער גענומען די פֿלום פֿונעם-
עפֿלבוים אונ פֿאַרזיכטיק אָפֿגעשוירן אלע אירע שטויב־פֿעדעמלעך. דאָס
האָב איך געטאָן צוליב דעם, קעדיי דאָס אײַגענע שטויבעלע פֿונעם עפֿל-
בוים זאָל זיך ניט זעצן אפֿן פֿעסטל־פֿיסקל, ווײַל דאן וואָלט, פֿאַרשטייט
זיך, די אנטאָנקע געגעבן איר פֿריערדיקן פֿרוכט; נו, שפֿעטער האָב איך
באַשיצט דאָס בלימל — אָנגעטאָן אפֿ דעם אַ מאַרליע־זעקעלע אונ דאָס צו-
געפֿונדן צום שטענגל. אָן אַ זעקעלע טאָר מען דאָס בלימל ניט לאָזן:
פֿלוצלינג וועט קומען צו פֿלײַען אַ ביין אונ וועט דאָס באַשטויבן מיטן
שטויבעלע פֿון אַן אנדער בלימל.
— אונ ווײַ אזוי קלײַבט מען צונויפֿ דאָס שטויבעלע? — האָט געפֿרעגט
וואַסקע.

— דאָס שטויבעלע? דאָס האָסטו ריכטיק געפֿרעגט. דאָס שטויבעלע
שיקט מען צו פֿון דאָרעם אינ אַ פֿלעשעלע אָדער אינ אַ פֿאַקעטל. אָט
דאָס שטויבעלע האָב איך פֿאַרזיכטיק גענומען אפֿן פֿינגער אונ אַרופֿגע-
זעצט אפֿן פֿעסטל־פֿיסקל פֿון דעם בלימל. אפֿן צווייטן טאָג אונ אפֿן דריטן

האָב איך ווידער אזוי ארופגעזעצט דאָס
שטויבל אפן פעסטל-פיסקל, קעדיי סײַזאַל
זײַן זיכערער. און ווידער, קעדיי צו פאר-
היטן דאָס בלימל, האָב איך אָנגעטאָן אפּ
דעם א מארליענע קאַלפּעקל. אינגיכט האָב
איך דערזען, ווי אפן בלימל איז אויסגע-
בילדעט געוואָרן א פרוכט-קניפל און
סײַהאַט אָנגעהויבן רײפּ ווערן דער פרוכט.
— סײַהאַט אָנגעהויבן וואקסן אן עפל?
— א קרימער? — האָבן די קינדער
געפרעגט ביידע מיטאמאָל.

— וואָס פאר א סאַרט עפל סײַהאַט זיך
אויסגעבילדעט פונעם פרוכטקניפל, איז מיטאמאָל אומעגלעך געווען צו
פאשטימען. מײַהאַט געדארפט זיך דערווארטן אפּ די זוימען פונ דעם
פרוכט. האָט זיך ארויסגעוויזן, אז דער פרווה האָט זיך אײַנגעגעבן, איז
רעזולטאט האָט זיך באקומען א גוטער, שמעקנדיקער עפל.
די יינגלעך האָבן נײַגעריק פאטראכט די געלע שיינע פרוכטן, וואָס
האָבן באדעקט דעם פוימ.

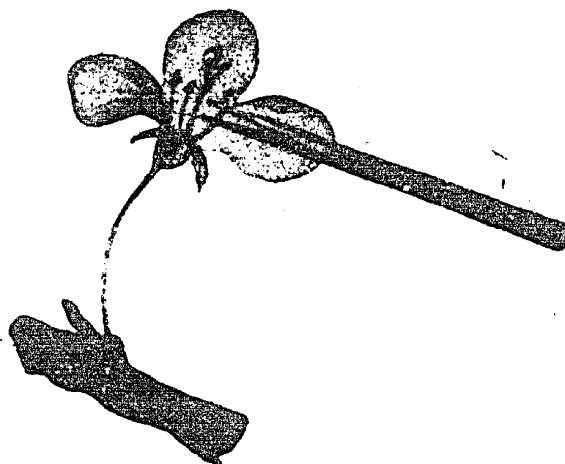
דערנאָך האָט מישקע אריבערגעפירט די אויגן אפּ דער ערד און אפּ-
דערגיב פאטראכט דעם גאנצן שעטעך אונטערן עפלפוימ.
מיטשוריג האָט זיך צעלאכט.

— וואָס, ברודער, זוכסט פאדאלקעס?
— סײַז צו א שטילער וועטער, — האָט
געזאָגט וואסקע און האָט אויך א זוכ געטאָן
מיט די אויגן אונטערן עפלפוימ, — סײַז ניטאָ
קײַן ווינט, פאלן זײַ ניט.
— און איז אײַער גאַרטן זײַנען נאָך א
ווינט אלע עפל אפּ דער ערד?
— אָהאָ, דענסטמאָל קאַנסטו עסן, וויפל
דו ווילסט.

— נו, פריינט מײַנע, איז מײַן גאַרטן
וואָלט איך געווען ערגער אביסל. אפידע
נאָך א שטורעם פאלן ניט די עפל פון די
צווייגן, זײַ האלטן זיך שטארק.

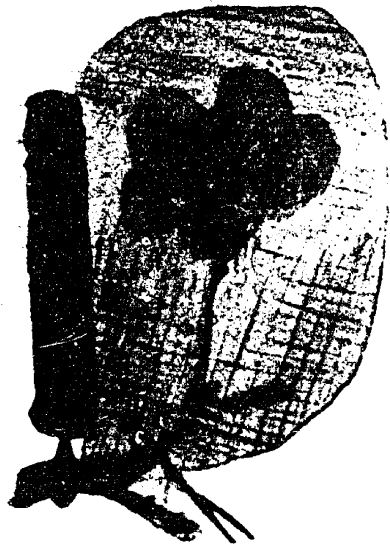
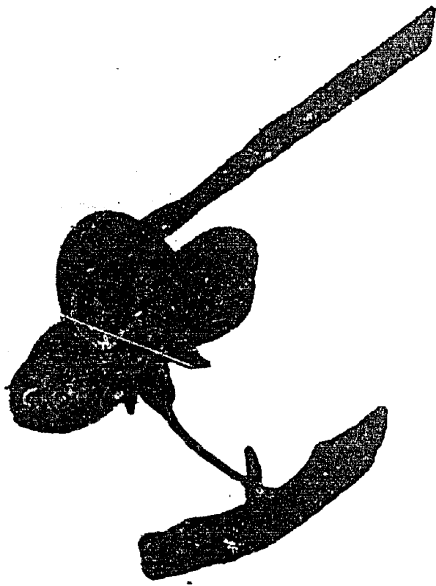
מישקע האָט אופגעהויבן
די האנט צו א צווייגל, וואָס
איז געווען באשאַטן מיט עפל.
— אנו, נו, גיב א טרייסל...
מישקע האָט א טרייסל
געטאָן— קיינ איינ עפל איז
ניט אראָפגעפאדן. ער האָט
א טרייסל געטאָן שטאר-
קער— די עפל האָבן זיך נאָר
געוויגט אפ די צווייגן.

— אָט געזונטע, — האָט זיך פארכידעשט מישקע, — פונקט ווי צוגענייטע.
וואסקע האָט שווייגנדיק געקוקט אפ די עפל.
— וויאזוי־זשע איז דאָס? — האָט ער געפרעגט. — דאָ איז געהאנגען
נאָר איינער א קרימער עפל, און אלע איבעריקע זיינען געווען פאָשעטע?
— כיהאָב פאשטויבט א שטיק פופצן, נאָר אן איינגעגעפענער האָט
זיך באקומען פון זיי נאָר איינער.
וואסקע האָט זיך צעלאכט.

— וואָס לאכסטו?
— כהאָדנע! וויאזוי־זשע? אפ איינ עפלבוים פארשיידענע עפל?
— אָט קומט, וועל איך אייך פארד ווייזן...
מיטשורין האָט אוועקגעפירט די קינדער אין דער טיפ פון גאָרטן
און האָט זיך אָפגעשטעלט פא א בארנבוים. דערנאָך האָט ער אָנגעפויגן
א אייבערשט צווייגל. די קינדער האָבן א געשריי געטאָן.
— אָט האָסטו דיר! — האָט זיך ארויסגעכאפט פא מישקען.
אפן צווייגל לעבן די בארנ האָבן זיך גערויטלט גרויסע יאגעדעס פון
ריאפינע.

וואסקע האָט די אויגן ניט אראָפגענומען פון מיטשורינען.
— דאָ איז צוגעטשעפעט אינגאנצן פארשיידענע פרוכטן. און ווען
איר זאָלט געווען קומען מיט א כוידעש פריער, וואָלט איר געזען, ס'ארא
וויינישל ס'איז אויסגעוואקסן אפ א טשערעמוכע.
— עמעסע וויינישל? אפ א טשערעמוכע?
— וויינישל, נאָר זיי זיינען אויסגעוואקסן ניט אזויווי געוויינלעכע
וויינישל, איינ יאגעדע אפ א שטענגל, — נאָר הענגלעך יאגעדעס, אזויווי
עס וואקסט טשערעמוכע.

— עכ, — האָט מיט היספּילעס אויס-
ג, שריענ וואסקע, — נו אונ נו!
מיטשורין האָט זיכ פלוצלינג אויס-
געקערעוועט צו מישקענ. יענער האָט
געקייט א באר.

— לאָמיר אָפרעדנ — אליין פונעם
פוימ ניט רייסן, אניט ווער איכ מיט
אייכ אויס פאקאנטער.

— דאָס האָב איכ, זיידעניו, אפ דער
ערד אָפּגעהויבן. אָט וווּ ס'האָט זיכ גע-
וואלגערט, אָט דאָ, לעפּנ דעם כאמע
סטעזשקעלע.

— נו, נו, אויב אזוי, איז גוט. כ'האָב
זיכ בארימט, אז פא מיר איז קיין פאדאל-
קעס ניט פאראן, אונ ער, זעסטו, האָט
געפונען.

וואסקע האָט אראָפּגעשלונגען די
סלינע אונ האָט מיט א שארפּן בליק
ארוםגעטאפט די באר אינ מישקעס הענט.
— עפעס איז זי אפ קיין פאדאלקע
ניט ענלעכ, פונ אלע זייטן גאנצ, אפילע
קיינ איין זייט ניט צוגעקלאפט..
מישקע האָט זיכ פארויטלט.

— וואָס-זשע ווילסטו זאָגן? אז כ'האָב
זי אָפּגעריסן, צי וואָס?

— מעגסט אימ גלייבן, ברודערל, —
האָט זיכ צעלאכט מיטשורין. — ער זאָגט

אנ עמעס, ער האָט ניט אָפּגעריסן. אונ די פראגע דינע איז א ריכ-
טיקע. אינ איערע גערטנער, אויב א באר פאלט אראָפּ אפ דער ערד, ווערט
פא איר גלויב א „בעקל“, זי הייבט אָן פוילן. אונ אפ מיינ באר, אפילע
אז ס'מאכט זיכ, אז זי פאלט אראָפּ, וואקסט פא איר פאלד אויס אפ דעם
אָרט פונעם קלאפ א הארט הייטל, וואָס פאשיצט זי פונ פוילן. אונ פאר-
וואָס? דערפאר, ווייל אינ איר פלייש זיינען ניט פאראן קיין פויל-באק-
סעריעס, איז דערפאר ווערט זי ניט פארפוילט. אָט-אָ די באר, וואָס ער

האָט ערשט געפונען, הייסט „ווינטערדיקע פּערע“. איצט איז זי נאָכ גרינ,
ניט צײַטיק, כ׳ווייס ניט, וואָס געפעלט אימ אינ איר, איכ וואָלט זי ניט
געגעסן, נאָר אָט, אז זי ווערט צײַטיק, דאן איז א פארגעניגן זי צו עסן.
— אונ דאָס איז אויכ ניט קײַן אונדזערע? — האָט געפרעגט וואסקע.

— יא, דאָס איז אויכ א געמיש.

— א היברידי, הייסט עס! — האָט אויסגעשרייען וואסקע.

— אָט, אָט, דו ביסט, פרודער, א פארשטאנדיקער.

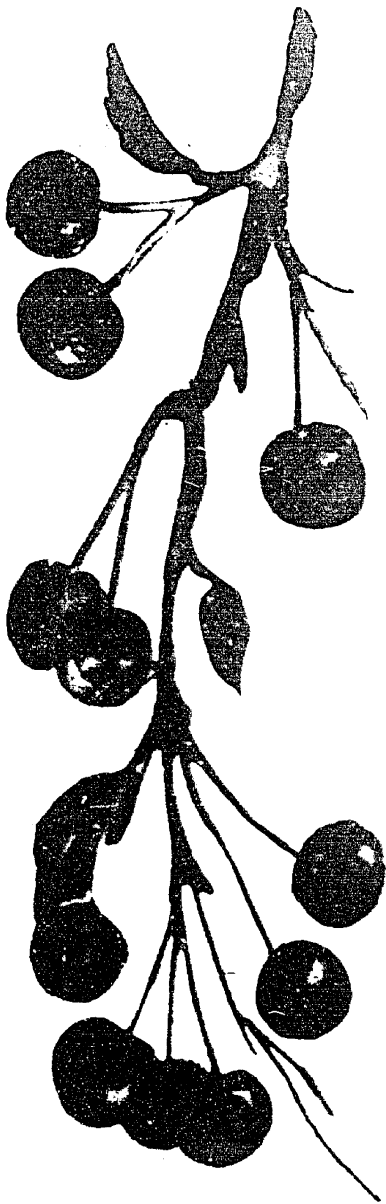
— אונ פונ וואָס איז זי, די באר אָט די?

— וועלכע סאָרטן כ׳האָב גענומען? כ׳האָב גענומען אונדזער צאָפּן-
דיקע באר אונ די פראנצויזישע.

— די צאָפּנדיקע, קעדיי זי זאָל פאר קײַן קעלט קײַן מוירע ניט
האָבן, — האָט זיכ אָנגעשטויסן וואסקע.

— יא. די צאָפּנדיקע פאר איז זײַער א ווידערשטאנדפײַקע, אונ די

פראנצויזישע, — „בערע דיק“ רופט מען זי, — א צארטע, א שמעקנדיקע,
א געשמאקע. אָט האָט זיכ באקומען א גוטער היברידי. כ׳האָט זיכ פאר-
היט דאָס ווידערשטאנדיקײַט פונעם בוימ אונ דער גוטער טאמ פונעם

פּרוּכט. און אָט נאָכ פּאַרוואָס זי איז גוט:
איצט זײַנען בא אונדז אינ די ראטוויר-
טישע און קאַלווירטישע גערטנער אלע
צײטיקע בארנ ווייכע, מידארפ זיי גלייכ
עסן, ליגן קאַנען זיי גיט, זיי ווערן קאליע,
און די באר „פּערע“, אז זי ווערט צײטיק,
קאַן זי ליגן א גאַנצן ווינטער, ווערט גיט
קאליע. דערפאר לוינט זי פּעסער, פאר-
שטאַנענ?

— פּאַרשטאַנען. אָט ווען מ'זאָל בא
אונדז אזוינע פּאַרפלאנצן!

— דאָס וואָלט געווען זייער גוט.
דו זאָג דעם לערער, אָדער ווער איז
דאָרט בא אייך פּאַמ גאַרטן, זאָל ער קו-
מען, וועל אייך אימ דערציילן און געבן
זוימען. בא אונדז וועלן אינגיכט זײַן ספּע-
ציעלע קורסן אויכ.

— און מיר מעגן אפ די קורסן?

— נו, פּרוּדער, פּרוער וואקס אונטער
אַביסל.

— וואָס איז דאָס, זיידעניו! — האָט
פּלוצלינג אויסגעשרייען מישקע, — וואָס
איז דאָס פאר א רויטער בוים?

וואסקע האָט זיך גיך ארומגעקוקט
אינ יענער זײַט, ווהיג ס'האָט געוויזן
מישקע, און ער האָט פּלוצלינג אקוויטשע

געטאָן און איז מיט צוויי שפּרונג איבערגעלאָפּן צו די רויטע צווייגן.

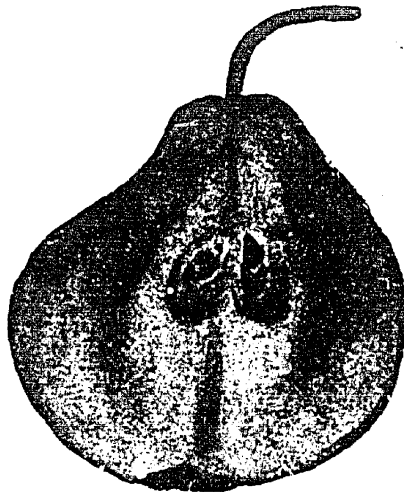
— וואסקע, וואסקע, גיב א קוק, ס'ארא עפל!

— אויכ, דו! — האָט וואסקע זיך פּאַרכליגעט פונ היספּיילעס, ווען ער
האָט באמערקט צווישן די רויטע פּלעטער זאַפטיקע עפל, אזויווי אָנגע-
גאַסענע מיט רויטן זאַפט.

די יינגלעכס גלאנצנדיקע אויגן זײַנען אומגעלאָפּן פונעם בוים אפ
מיטשורינען און פונ מיטשורינען וויטער אפן בוים.

מיטשוריין האָט אראָפּגענומען צוויי עפל און האָט דערלאנגט די קינדער.

— זיי זינען נאָך ניט אינגאנצן צײַ-
 טיק, נאָר עסן מעג מען זיי שויבן.
 ס'האָט זיך גלייך דערהערט א גע-
 שמאקער כראַמטשען און פארווונדערטע
 אויסגעשרייען. מיטשורין האָט לאכנדיק
 געקוקט אפּ די פארכידעשטע פענעמער
 פון די יינגלעך: דאָס פלייש פונעם עפל
 איז געווען פון דעמזעלבן רויטן קאָליר.
 — אָט דאָס הייסט א עפל-ביימעלע! —
 האָט אויסגעשרייען מישקע.
 — און ווי רופט זיך עס? — האָט גע-
 פרעגט וואסקע.

— „קאָמיוגישע“ רופט זיך עס.
 — אָט וויל!.. אן עמעסער קאָמיוגיסט.
 — זיידעניו, — האָט געזאָגט מישקע, אראַפּשלינגענדיק דעם לעצטן
 ביטן פונעם רויטן עפל, — האָסטו באַך נאָך געוואָלט באווייזן דעם וויי-
 גאַרטן.

— ריכטיק, ריכטיק. נו, קומט נאָך וויינטרויבן.
 מישקע האָט זיך, ווי א פּייל, א קאָז געטאָן פאַרויס, און האָט זיך אָפּגע-
 שטעלט פארן וויינגאַרטן. זיינע אויגן זיינען אומגעלאָפּן איבער די גע-
 דיכטע, שווערע הענגלעך גרינע און בלויזע וויינטרויבן.
 — אָהאָ, פרודער, — האָט, צוגייענדיק, געזאָגט מיטשורין, — יאָ, האָסטו
 זיך אָבער גיך דערוויסט, וווּ וואָס ס'וואַקסט.

מישקע האָט פארשעמט א צי געטאָן מיט דער נאָז.
 פון יענער זייט וויינגאַרטן האָט זיך צו זיי דערנענטערט ניט קיין
 הויכער מענטש אין ברילן, מיט א גרויסער קרומער שער אין די הענט.
 — אייוואן אנדרייעוויטש, — האָט זיך צו אימ געווענדעט מיטשורין. —
 אנו, זייט מעכאפעד מיינע יאטלעך, מיר גייען מיט זיי דאָ אומ שוין
 העכער א שאָ.

אייוואן אנדרייעוויטש ברילן האָבן א גלאנצ געטאָן אין דער זייט
 פון די יינגלעך, און דערנאָך האָבן זיי זיך פארכידעשט אָפּגעשטעלט אפּ
 מיטשוריןען.

— פונוואנען איז דאָס?
 — דאָס, זעט איר מיך, איז גאָר א ווונדערלעך פּאָלק. אנטלאָפּן פאר-

טאָג פונדערהיים, פון אוסטיעווסקער קאָלוירט. זיי זיינען געגאנגען
אהער צען ווערסט, אזעלכע פארברענטע ליבהאָפער! און אליין נאָכ
דערצו גערטנער.

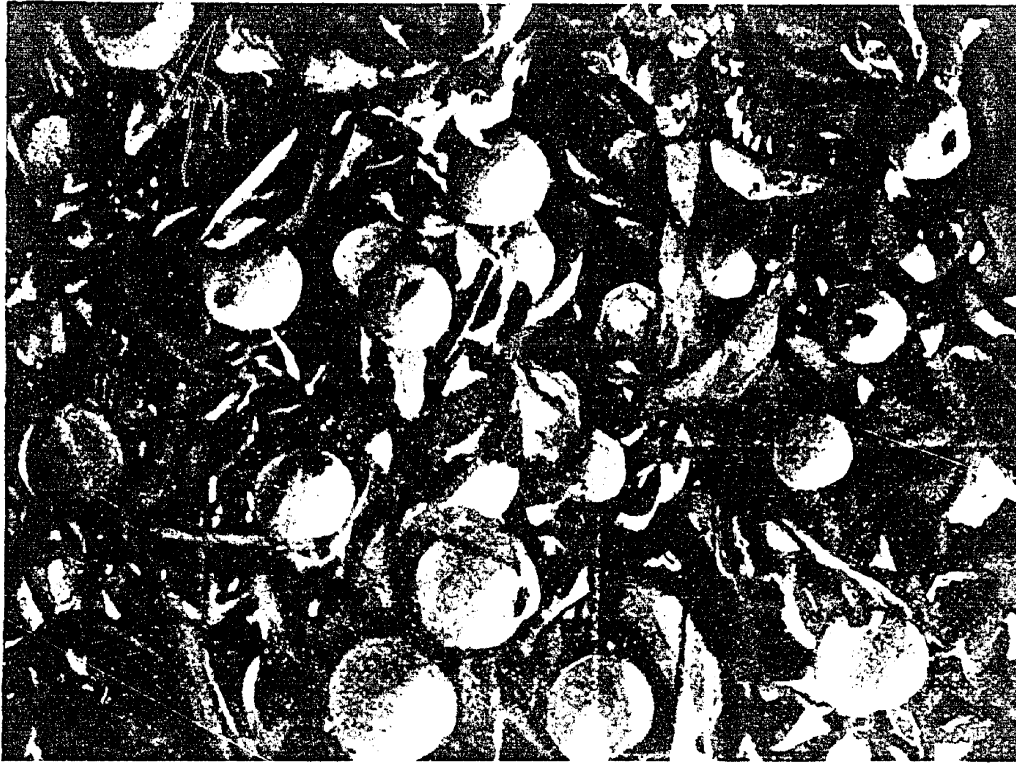
— זיינען געקומען, הייסט עס, זיך צולערנען? גורו, ס'איז אַ זאך.
אַט איצט זאָגט דאָרט אינ קאָלוירט, זיי זאלן פרעסירן זייערע שלעכטע
סאָרטן, איר האָט געזען, ס'ארא עפל בא אונדז?
— געזען.

— איר וועט אויך איינפירן אזעלכע?
— גיר וועלן איינפירן, — האָט געזאָגט וואסקע, — און בארן וועלן
גיר אויך איינפירן פונקט אזעלכע „בערנ“.
מיטשוריין און איוואן אנדרייעוויטש האָבן זיך צעלאכט.
— אָט, אָט, עמעסע „בערנ“! ליגן א גאנצן ווינטער.
— איז איר, איוואן אנדרייעוויטש, דערציילט זיי וועגן די ווינטרויפן,
און איך וועל גיין. און זייט זיי מעכאפעד, די געסט. דעריקער, יענער,
ער קאָן זיך שוין ניט דערווארטן.

און מיטשוריין האָט א ווייז געטאָן אפ מישקען.
מישקע און וואסקע האָבן א לאנגע צייט דערנאָך געדענקט, וויפל
זיינטרויפן זיי האָבן אופגעגעסן יענעם טאָג.

— איז אָט, קינדער, — האָט זיך צו זיי געווענדעט איוואן אנדרייע-
וויטש! אייך איז באוויסט, אז ווינטרויפן וואקסן ניט, אָדער ריכטיקער,
זיינען פריער ניט געוואקסן אינ אונדזערע קאנטן. איוואן וולאדימי-
ראָוויטש מיטשורינען האָט זיך פארגלוסט,
אז ווינטרויפן זאלן וואקסן אויך בא אונדז,
און ער האָט זיך טאקע דערשלאָגן. ס'איז
פאראן אזא לאנד אינ צאָפנ-אמעריקע —
קאנאדע. דאָרט וואקסן ווילדע וויינט-
רויפן, וואָס האָבן ניט מוירע פאר פרעסט —
האלטן אויס אפילע 30 גראד. האָט איוואן
וולאדימיראָוויטש אויסגעשריבן פון דאָרעם
א שטויבל פון א גוטן זיסן סאָרט און
האָט פאשטויבט מיט דעם זיינע ווילדע
זיינשטאָקן. וועגן קינסטלעכער פאשטוי-
בונג האָט ער אייך, מינאסטאם, שוין
דערציילט?

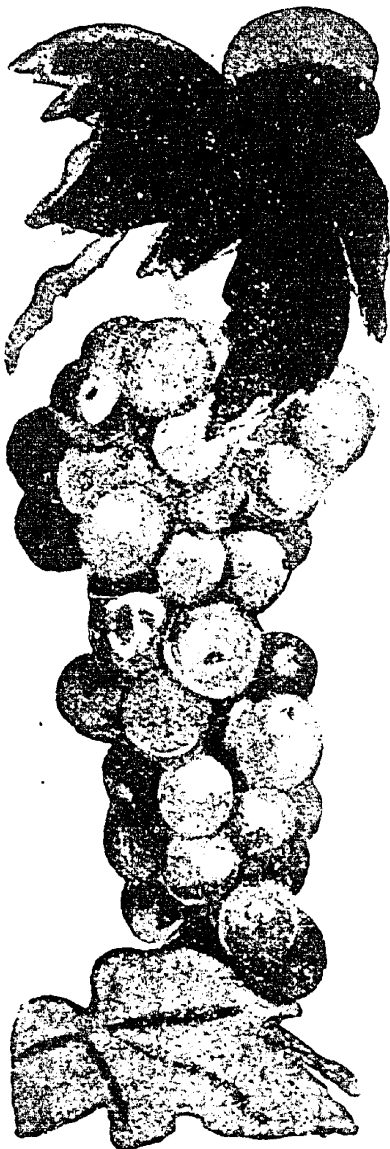

— מיר ווייסן, מיר ווייסן! — האָט אויסגעשרייען וואסקע. — פון דעם באקומט זיך א היפריד.

— אָט ס'ארא פראווער יונג! נו, אָט, פריער האָט איוואן וולאדימי-ראָוויטש גענומען די זוימען, וואָס האָבן זיך באקומען פון דער קינסט-לעכער באשטויפונג, און פון זיי איז שוין אויסגעוואקסן א יונגער גע-וויקס — א היפריד, אָדער, אנדערש גערעדט, א געמיש פון קאנאדער און דאָרעמדיקע ווינטרויפן. ניט אלע פארפלאנצטע געוויקסן האָבן איבער-געטראָגן דעם ווינטער, פיל זיינען פארפרוירן געוואָרן. נאָר די, וואָס האָבן אויסגעהאלטן דעם ווינטער, האָבן דערפאר באקומען א גרויסע ווידערשטאנד-קראפט קעגן פרעסט.

— און זיי זיינען אויסגעוואקסן זיסע, די ווינטרויפן? — האָט איבער-געשלאָגן מישקע.

— אָט דאָס איז עס דאָך טאקע, וואָס ניט פא אלע געוויקסן זיינען געווען גוטע פרוכטן. דאן האָט זיך איוואן וולאדימיראָוויטש פארנומען מיט אַפּקלייבן. ער האָט אויסגעטיילט די סאמע פארהארטעוועטע פאר-פרעסט און די בעסטע אפן טאמ און האָט נאָכאמאָל דורכגעמאכט א קריי-

צונג. אָט אפּ אזא מינ אויפן האָט זיכ באקומען א נײַער סאָרט וויינטרויפן. יא, פיל מי אונ צײַט האָט אוועקגעלייגט איוואן וולאדימיראָוויטש. ניט אומזיסט האָט מען אימ באלוינט מיט אַן אָרדען פון דער ארבעטס־פּאַן: אינגיכט וועלן זײַן וויינט־רויפן אינ אלע קאָלויירטן, אונ ניט נאָר וויינטרויפן: אומעטומ וועלן זיכ פאר־שפרייטן פרוכט־גערטנער, שטאנדהאפט־קע, פארהארטעוועטע, פרוכטפארע. וועגן אונדזער איוואן וולאדימיראָוויטשן שרייבט מען איצט אינ אלע צײַטונגען.

— נו, יא. אפילע פאר אונדז האָט דער לערער געלייענט אינ צײַטונג.
— אָט זעסטו, גוטער פרודער. א טראקטער גיט מען אונדז, אן אוואָט־מאָביל, פארשיידענע אויסשטאטונג. צען געלערנטע מיטארבעטער וועט מען צושיקן זיכ לערנען בא אונדזער אלטיטשקן אונ אימ העלפן. אונ מע וועט נאָכ אײַנאַרדענען קורסן פאר אָנפירער פון ראטווירטן אונ קאָלויירטן. אונ אזאונדזערע סאָרטן וועלן זיכ צעגײַן איבערן גאַנצן פארבאנד, דאָס איז א פאקט.

וואסקע האָט זיכ פארטראכט.

— אונ איצט, קינדער, קומט אינ שטוב. די זונ איז שוין הויכ, אונ איר זײַנט שוין, מיסטאם, הונגעריק.

— עסן גלוסט זיכ, א שרעק, — האָט זיכ מידע געווען מישקע.
— זעסטו? כּהאָפּ געטראָפּן. טאָ קומט, וועל איכ אײַכ אָנהאָדעווען. אן אָנגעפלויגן ווינטל האָט צעטראָגן עפעס א שטארקן בלומענ־רייכע, וועלכער האָט געצווונגען די יינגלעכ זיכ אומצוקוקן.

— אוי, ס'האָט עפעס אזוי גוט פארשמעקט!

— אָט וואָס דאָס איז.

איוואן אנדרייעוויטש האָט פארקערעוועט פונעם סטעזשקעלע אינ די

קוסטעס, ער האָט זיי צענומען און האָט באוויזן די יינגלעך א לאַנקע.
פארוואקסן מיט וויסע ליליעס. די לופט ארום איז געווען דורכגעזאפט
מיט א שטארקן רייעך פון פיאלקעס.

— דאָס בלימל האָט איוואן וולאדימיראָוויטש אויך באקומען דורך
קרייצונג פון צוויי ליליעס: איינע מיט א שלעכטן רייעך, און די צווייטע
גאר אַן א רייעך.

— און דאָס איז וואָס? — האָט געפרעגט וואסקע און האָט באוויזן אפ
א גרופע צעוואקסענע הויכע ביימער, באדעקט מיט גרינע פרוכטן. איוואן
אנדרייעוויטש האָט אָנגעבויגן א צווייגל און אראָפגעשניטן א קיילעך-
דיקן, אזויווי א זאמשענעם פרוכט.

— דאָס איז וואָלעכשע ניס. איר זעט, דער נוס אליין איז פארבאהאלטן
אזויווי איין א זעקעלע, און הינטער דעם זעקעלע, — ער האָט אָפגעשאַבן
מיט א מעסער די גרינע אויבערפלאַך, — איז די שאַלעכצ.

בא מישקען האָבן זיך צעפינקלט די אויגן.

— ניס? וואָלעכשע?! עמעסע!!

— עמעסע, ברודער. טאהע די סאמע עמעסע.

— און דאָס? יענע געלע? — וואסקע האָט געוויזן אפ א שטיינעסדיקן פוימ.

— און דאָס איז אַן אַיִווע. זי איז נאָך נײַט צײַטיק.
— מ'עסט זי? דאָס איז אויך פֿון דאָרעם?
— יאָ, ס'איז אַ דאָרעמדיקע פֿרוכט.
מישקע האָט זיך פֿאַרקוקט אַפֿ אַ גרויסן פֿוימ מיט אַ געדיכטער קרוין
פֿון טונקל-גרינע פֿלעטער. וואַסקע האָט אויך אַיפֿערגעפֿירט די אויגן
אַפֿן שפּיצ פֿוימ און האָט דערזען, אַז פֿונויפֿן איז דער פֿוימ פֿאַדעקט מיט
עפֿעס גלאַנצנדיקע גרויסע זשוקעס.
איוואַן אַנדרייעוויטש איז צוגעגאַנגן צום פֿוימ און האָט אים לײַכט אַ
טרייסל געטאַן.
צו די ייִנגלעכס פֿיס האָבן זיך אַ שאָט געטאַן צײַטיקע שוואַרצ-פֿלויע
יאַגעדעס.
די ייִנגלעכ האָבן זיך אַיִליק אָנגעפֿויגן. איג אַיִן ווײַלע זײַנען זײַערע
זשמעניעס געווען פֿול. מישקעס ליפֿן זײַנען פֿאַלד שוואַרצ געוואָרן.
זואַסקע האָט פֿרײַער פֿאַרדעכטיק פֿאַטראַכט די יאַגעדעס.
— אַן עמעסע מאַלינע, נאָר אַ שוואַרצע עפעס...

— א זיסע-ע. גיב מיר. כ'האָב קיין
 מוירע ניט, וואָס א שוואַרצען.
 וואַסקע האָט זיכ אָפּגעקערעוועט און
 האָט מיטאמאָל אַרײַנגעלייגט די יאָגעדע
 אינ מויל. מישקע האָט אַראָפּגעשלונגען
 די סלינע.

— גו, וואָס, א מאלינע?
 — ניין, א זיסע זייער.
 — ס'איז שאַלקאָוויצעס, — האָט גע-
 זאָגט איוואַן אַנדרייעוויטש. — פון כינע.
 דאָ הייסט עס מוילבערבוים. די גאַנצע זאכ
 איז דאָ אינ די פּלעטער, גיט אינ די יאָגע-
 דעס, ווייל די פּלעטער דינען אלס שפּייז
 פאַר די זינד-ווערעם.

— ס'איז די, וואָס מאַכן דעם זינד?
 — דיזעלבע.

וואַסקע האָט נאָכאמאָל א קוק געטאָן אפּן
 בוים.

— פּעטערל, און עפּשער איז דאָס מאלינע
 שוואַרצע?
 — אָט קומט נאָר, וועל איכ אייך זוייזן מא-
 לינע. זי איז שוין פּאלד נייטאָ, נאָר עפּעס איז
 נאָכ געפליבן.

איוואַן אַנדרייעוויטש האָט אַרויסגעפירט די
 יינגלעך פון דער פיימער-געדיכטעניש. אפּ א
 פּלאַצ זיינען אינמיטן, אונטער דער זון, גע-
 דיכט געוואקסן קוסטעס. נידעריק, קימאַט פּא
 דער ערד, האָבן אינ זאַפטיקן, פון דער זון
 פּאזילפערטן גרינס זיכ גערויטלט עפּעס גרויסע
 יאָגעדעס.

— אוי, — האָט זיכ אַרויסגעריסן פּא וואס-
 קען, — וואָס איז דאָס?

איוואַן אַנדרייעוויטש האָט אַראָפּגענומען עטלעכע יאָגעדעס און האָט
 זיי דערלאנגט די יינגלעך:

— דאָס איז מאליוע. „טעכאס“ הייסט זי.
— אָט דאָס איז שוין איינמאָל מאליוע! אינ צען מאָד גרעסער פאר
אונדזערער !!
— אונ אינ צוואנציק מאָל זיסער!
מישקע האָט א קנאק געטאָן מיט דער צונג, אונ פלוצים האָפּן זיכ זיינע
אויגן אויסגעקײלעכט.
— וואסקע, גיב נאָר א קוק, וויפל פלומענ!
וואסקע האָט זיכ אומגעקוקט, אונ איז פארשטאָרפּן געוואָרן: לעפּן אימ,
איבערן ראנד פונעם סטעזשקעלע, אינ קלומבעס, אונ ווייטער אפיסל,
לעפּן פלויט, האָפּן זיכ ווי א הויכע וואנט אופגעהויבן רויזן. געלע, ראָזע,
שניי-ווייסע, פורפור-רויטע אונ גאָר טונקעלע — האָפּן זיי פאשאַטן די קוס-
טעס, זיינען אראָפּגעהאנגען פון די ביימער אונ האָפּן זיכ געקרייזלט
ארום פלויט.
— מאמינקע מינע, ס'ארא געזונטע!
איוואן אנדרייעוויטש האָט זיכ צעלאכט.
— טוט נאָר א שמעק, ווי זיי שמעקן.
די יינגלעך האָפּן אייליק א שטופ געטאָן די נעזער אינ א גרויסער
צעעפנטער רויז.

— אוי, אוי, אוי, אוי! — האָט
מישקע א קרעכצ געטאָן פונ היס-
פּיילעס, וועג ער האָט טיפ אריינ-
געאַטעמט דעם געדיכטן רייעכ.

— דאָס איז בוימל-רויזן. פונ
זיי מאכט מען טייערן רויזן-בוימל.
פריער האָט מען דעם בוימל אויס-
געארבעט נאָר אפ דאָרעם, פונ
דאָרעמדיקע רויזן, אונ איצט, ווי
איר זעט, האָט איוואן וולאדימי-
ראָוויטש אויך דאָ אויסגעכאָוועט
אזעלכע.

— אונ בא אונדז... אינ קאָל-
ווירט קאָן מען?

— בא אייך קאָן מען אויך.

— פעטערל, אונ זוימען וועט
איר אונדז געבן?

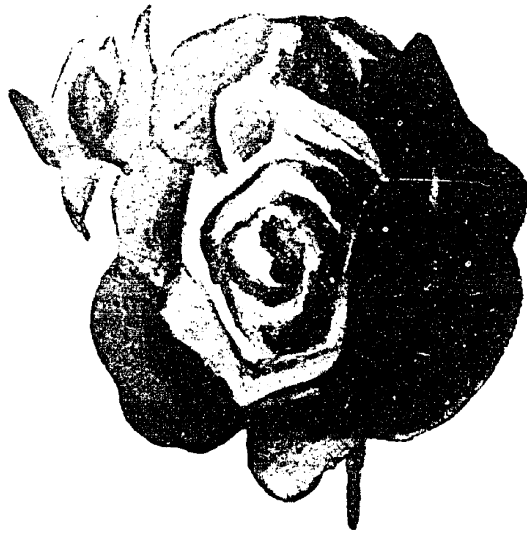
— מירן געבן. רויזן פארזעצט
מען ניט מיט זוימען, נאָר מיט
שטענגעלעך. אָט זאָל מען צו
אונדז קומען פונ אייער קאָלווירט,
וועלן מיר אייך אלץ געבן.

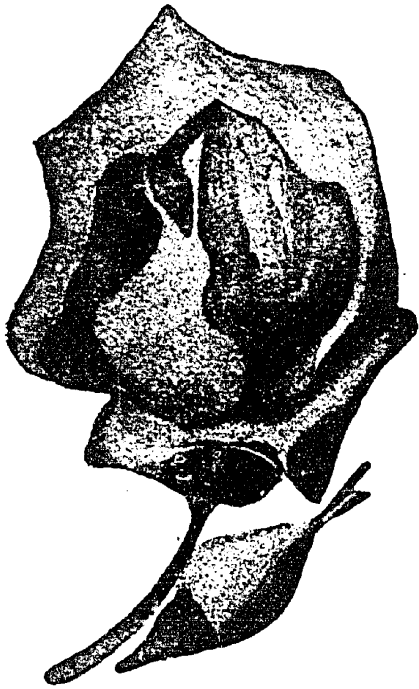
— אונ יענע וועסטו אויך געבן,
וואָס קרייזלען זיך אָט דאָרט איי-
בערן פלייטל?

— מ'קאָן אויך יענע געבן. דאָס
איז דעקאָראַטיווע קרייזלדיקע
רויזן.

— אפ וואָס נוצן זיי? — האָט
געזאָגט וואסקע. — צוליב שיינקייט
נאָר...

— נו, איז וואָס! מירן ארומפלעכטן מיט זיי די וואסער-פאָמפע, אונ
ארומ פלויט קאָן מען זיי פארזעצן, וועט זייגן שיינ. אָט וועלכע פוקעטן עס
הענגען, — האָסט געזען?

וואסקע האָט ניט געענטפערט.
מישקע האָט זיך אויסגעקערעוועט און
האָט דערזען, אז וואסקע שטייט לעבן א
הויכ דינ ביימעלע. ער האָט אופגעהויבן
דעם קאָפּ און האָט עפעס באטראכט.
— וואָס איז מיט דיר? א? וואָס איז
דאָרט?

— כווייס ניט, עפעס... כיקאָנ ניט
פאנאנדערקלייבן. הינדעלעך עפעס, צי
וואָס.

— וווּ, וווּ? אנו, לאָז א קוק טון.
אינ ווייכנ גרינט פון לענגלעכע בלע-
טער האָבן געגעלט עפעס קיילעכדיקע
ווייכע פייגעלעך, וואָס זיינען אינדערעמעסן
געווען ענלעך-אפּ פיצלעך צארטע הינ-
דעלעך.

— וואָס איז דאָס? אָט אינטערעסאנט!
עמעסע הינדעלעך!

— דאָס זיינען מאנדלען, קינדער. איצט אראָפּנעמען איז נאָכ פרי,
און אז זיי וועלן צייטיק ווערן, קומט צו גיין, וועל איך אײַך מעכאפעד
זײַן.

איוואן אנדרייעוויטש האָט אראָפּגענומען פון א צווייגל א ווייך קיי-
קעלע און האָט מיט א מעסער אָנגעשניטן דאָס ווייכע הייטעלע; ס'האָט
זיך אנטפלעקט א העלע שאַלעכצ, באדעקט מיט לעכעלעך.
— ניס!

— אָט ווען מ'פארזעצט בא אונדז אוינע ניס, — דאָס איז ניס!

אלס ענטפער האָט זיך דעהערט א קנאק.

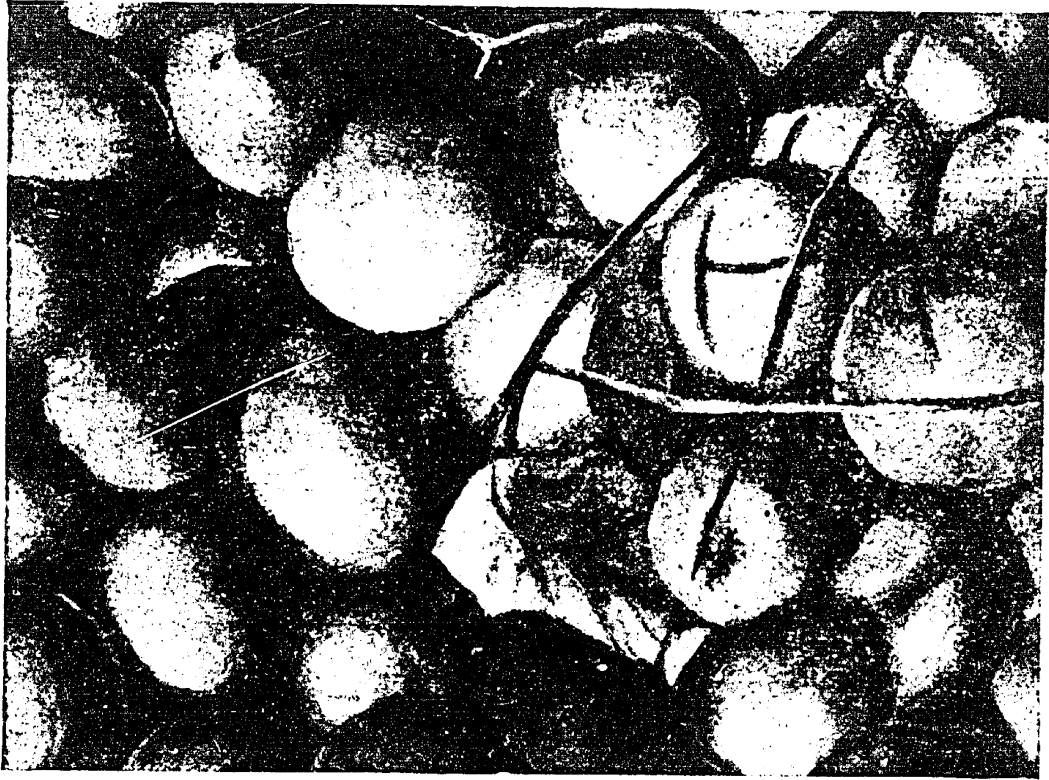
— עכ, האָסט שוין צעקנאקט! זיך ניט געקאָנט איינהאלטן! ניט גע-
קאָנט אהיימ דערטראָגן!

מישקע האָט מיט א שולדיקן פאָנעם געקייטעט דעם נוס.

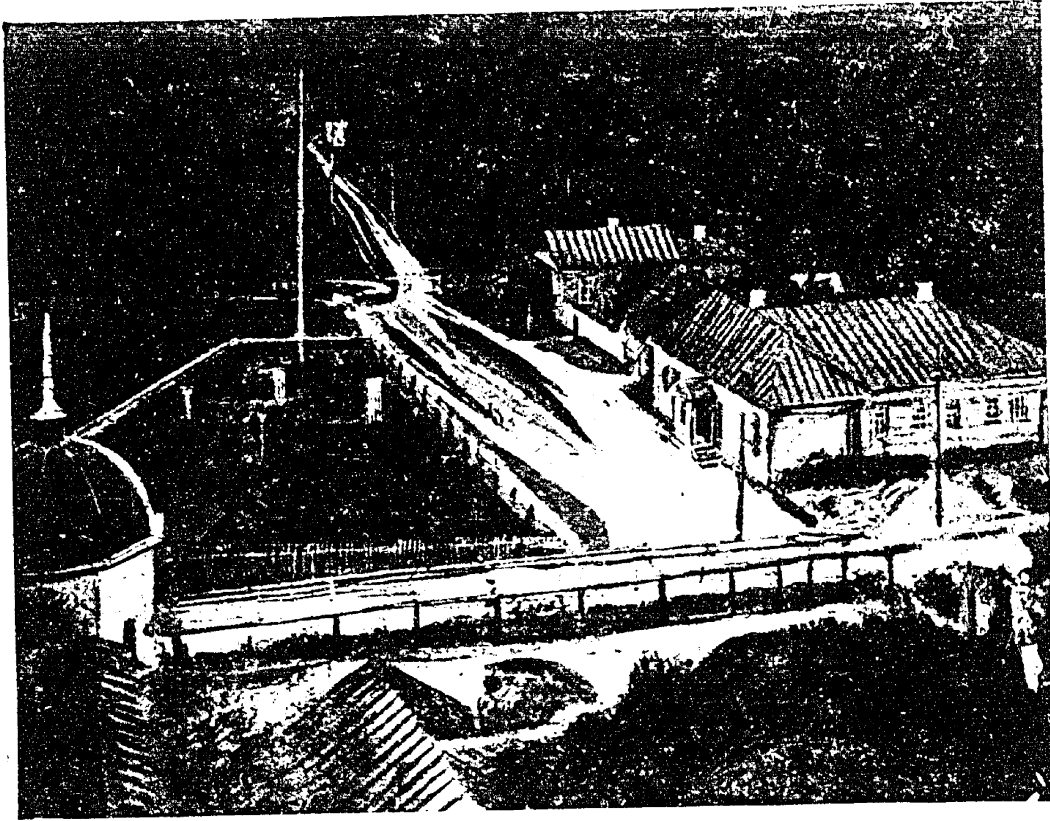
— אלציינס, נאָכ ניט קיין צייטיקער...

— און דאָס איז וויינשל-ביימער. באקוקט זיי גוט. די וויינשל האָט
מען שוין פון זיי אראָפּגענומען.

— וויזשע זיינען זיי?

וואסקע און מישקע האָבן געקוקט אין אלע זייטן און האָבן ניט גע-
זען קיין ווייניש-ליימער.
— נו, אָט שטייטו דאָך לעבן זיי.
— אָט אַדי? די קלייניקע?
— דיזעלבע. אינאיינער גערטנער זיינען די ביימער אסאך העכער.
דאָס איז אויך א היבריד, ס'הייסט ווייניש „גנאָס“, דאָס הייסט נידעריקע
קארליק-ליימעלעך.
— דאָס איז אפ זיי אָט די גרויסע ווייניש-ליימעלעך? וואסקע, אָט ווען צו אונדז
איז גאַרטן — אזעלכע! אפילע קיין לייטער דארף מען ניט צושטעלן
שטיי זיך גלייך און רייס.
— אָט טאקע דערפאר פירן מיר אויס אזעלכע קלייניקע.
— נו, איצט קומט אָפעסן, איר דארפט נאָך ביז אהיימ שפאנען צען
ווערסט. און פארוואָס זייגט איר אהער געקומען אליין, ניט מיט קיין
עקסקורסיע? כיוואָלט אלעמען ניט געשטערט א קוק צו טון. קומט צו
גיין מיט דער גאנצער גרופע. כיוועל אייך געבן א צעטעלע, גיט איבער
דעם לערער, עפשער וועט ער זיך אויסקלייבן צו אונדז אפ די קורסן.

דער אויסזען פונעם פיטאמניק א. נ. א. וו. מיטשורין.

גיב זיינען די קינדער געלאָפן צוריק אהיים. זיי האָבן זיך דערמאנט
 וועגן די ווונדער פון מיטשוריןס גאַרטן. האָבן גערעדט, איבערשלאָגנדיק
 איינס דעם צווייטן, און זיך ניט געקענט אַנדערציילן. פון צייט צו צייט
 האָט וואסקע מיט פארדראָס פאטאפט די לאַך פון הינטן אפּ דער העמד
 און האָט זיך אלץ געסטארעט צו פארשטופן זי אונטערן העמד.
 — כיוועל שוין אריינכאפן פון דער מאמען. נאָר מיילע. אַר איז
 דאָס א גאַרטן! אָט דאָס איז טאקע שוין איינמאָל א גאַרטן!

פון א.י. וו. מיטשוריןס באריכט צום 16-טן פארטיי- צוזאמענפאָר?

אינגיכט וועלן די פעלדער פון דער שווארצער
 דיקער געגנט פאקומען גאָר אן אנדער אויסזען:
 אַנשטאָט פונטע, דריבנע פויערשע ערד-כאלאָ-
 קימ—וועלן זיינן די קאלווירטן דורכויסיקער רייכע
 פעלדער, באַרעמטע מיט פאסן פרוכט-גערטנער...

СЕРЕБЯКОВОМ ОБОДЬ

І. ВТОРАЯ

ГРУШОВЕ ЯБЛУКО

УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВНА ВИДАВНИЦЯ